
Πλειοδοτείται

όπως είναι επιπλωμένο

«Ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι μας»

Η στέγαση αποτελεί βασικό κομμάτι για την επιβίωσή μας και ταυτόχρονα εξυπηρετεί πολλές από τις ανάγκες μας. Στην κοινωνία των εμπορευμάτων, η κατοικία δε ξεφεύγει από το γενικό κανόνα, καθώς παράγεται εντός της και έχει μια τιμή. Στα πλαίσια της οικονομικής κρίσης, το κόστος της στέγης (μεταξύ άλλων) γίνεται ολοένα και πιο δυσβάσταχτο, κυρίως για τα οικονομικά πιο αδύναμα στρώματα. Η δαπάνη για την κατοικία επιβάλλει την καταβολή ενός μεγάλου μέρους του βασικού εισοδήματος, είτε με τη μορφή ενοικίου είτε με τη μορφή φορολογίας, στεγαστικών δανείων και δημοτικών τελών.

Στις περισσότερες μεγάλες πόλεις στον ελλαδικό χώρο, η ύπαρξη και η ζήτηση «φοιτητικών κατοικιών» δημιουργεί μια επιπλέον πίεση στην αγορά/ενοικίαση ακινήτων, καθώς οι φοιτητές αποτελούν έναν ιδιαίτερο τύπο ενοικιαστών. Αυτό συμβαίνει γιατί η ανάγκη στέγασής των φοιτητών είναι συνήθως εντός συγκεκριμένου χρονικού πλαισίου και θεωρείται επένδυση για μια οικογένεια ή για τους ίδιους εάν αυτοσυντηρούνται. Για την κάλυψη αυτής της ανάγκης έχει διαμορφωθεί μια ειδική κατηγορία αγοράς, στην οποία προσφέρονται ασφυκτικά μικροί χώροι με δυσανάλογα μεγάλο κόστος και η οποία δυσχεραίνει την εύρεση ικανοποιητικής κατοικίας τόσο για τις φοιτήτριες-φοιτητές όσο και για το υπόλοιπο κομμάτι ενοικιαστών.

Στις σύγχρονες πόλεις, η διαβίωση στις περιοχές κατοικίας των υποτιμημένων κομματιών του πληθυσμού δεν είναι συνήθως κάτι το ευχάριστο. Τα σπίτια είναι μικρά και λείπουν οι κοινόχρηστοι χώροι για συνάντηση και επικοινωνία των ατόμων. Η πόλη αποτελεί ένα μεγάλο εργοστάσιο παραγωγής προϊόντων και υπηρεσιών και στην ουσία τα σπίτια είναι στάβλοι εργαζομένων σε κακή κατάσταση, με αναντίστοιχα μεγάλο κόστος για αυτές. Το ενοίκιο είναι ένας ακόμα τρόπος με τον οποίο οι ιδιοκτήτες της πόλης επωφελούνται των εργαζομένων. Όταν, λοιπόν, μιλάμε για την ανάγκη της κατοικίας, είναι απαραίτητο να ξεκαθαρίσουμε ότι δε μιλάμε για την ανάγκη συνέχισης της ύπαρξης των πόλεων/κατοικιών σε αυτή τη μορφή.

Αξίζει να αναφέρουμε, εν τάχει, το πρόσφατο -για την Ελλάδα- φαινόμενο της υπενοικίασης κατοικιών ή δωματίων, για πολύ συγκεκριμένο (μικρό) διάστημα και σε πολύ διαφορετικό κόστος σε σχέση με τη μακροχρόνια ενοικίαση. Η ζήτηση για αυτή τη μορφή διαμονής τοποθετεί την κατοικία στον τουριστικό τομέα, εμφανίζοντας με αυτό τον τρόπο νέες μορφές εργασίας. Ωστόσο, υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ κάποιου που υπενοικιάζει ένα δωμάτιο ή το σπίτι του για να τα βγάλει πέρα και κάποιου μεγαλοϊδιοκτήτη/εισοδηματία, που στοχεύει στην εκμετάλλευση αυτής της αγοράς.

Περιγράφοντας το θέμα του κόστους και της διάθεσης της κατοικίας και εστιάζοντας χωρικά στην Άνω Πόλη, θέλουμε να σημειώσουμε την αλλαγή στο τοπίο που προκάλεσε η ανάπτυξη κατοικιών και δρόμων, με πρόφαση την ιστορικότητα της πόλης και στόχο την προώθηση της τουριστικής ανάπτυξης. Αυτό παρατηρήθηκε έντονα το 1997, στα πλαίσια των έργων ανάπτυξης με την ανάδειξη της πόλης σε Πολιτιστική Πρωτεύουσα και συνεχίζεται ακόμη και σήμερα. Τα φτωχότεροι κάτοικοι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την περιοχή σε μεγάλο βαθμό αφενός λόγω της απαλλοτρίωσης της κατοικίας τους (κατεδάφιση καστροπλήκτων) και της τουριστικής ανάπτυξης, αφετέρου λόγω της αύξησης των τιμών του ενοικίου, εξαιτίας του εξευγενισμού της περιοχής. Η άνω πόλη αποτελεί ένα πεδίο αγώνα ανάμεσα σε μετανάστες, άνεργες, φοιτητές, εργαζόμενες, που νοικιάζουν η προχωρούν σε καταλήψεις στέγης, και σε άτομα των εισοδηματικά ανώτερων στρωμάτων που εγκαθίστανται στην περιοχή.

«Κεραμίδα στα κεφάλια μας»

Σαν απάντηση στις δυσκολίες ικανοποίησης αυτής της ανάγκης, στο παρελθόν αναπτύχθηκαν αγώνες γύρω από την στέγη για την προστασία σπιτιών που κατασκευάστηκαν από εργατικούς πληθυσμούς, όταν αυτοί αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν στις πόλεις από την ύπαιθρο προς αναζήτηση εργασίας. Αντίστοιχα, νεολαιίστικα ριζοσπαστικά κομμάτια προωθούν τις καταλήψεις στέγης, τόσο σαν απάντηση στο ζήτημα της κατοικίας όσο και σαν προσπάθεια πραγμάτωσης μιας άλλης καθημερινότητας.

Κατά τη διάρκεια της πρόσφατης οικονομικής κρίσης, είδαμε επίσης πολλές αρνήσεις πληρωμής ενοικίων και λογαριασμών, ρευματοκλοπές καθώς και μαζικές αυτομειώσεις.

Για εμάς το ζήτημα της κατοικίας είναι μια ανάγκη που δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται από την καθεμία μόνη της, αλλά με συλλογικούς, αυτοοργανωμένους αγώνες. Παρ' όλα αυτά, στο διάστημα πριν την κρίση, η ατομική λύση αποτέλεσε τον κανόνα, με την εξασφάλιση κατοικιών μέσω λήψης στεγαστικών δανείων. Οι τράπεζες, με σκοπό την κυκλοφορία του χρήματος, ξεκίνησαν να προωθούν στεγαστικά/καταναλωτικά/ φοιτητικά κλπ δάνεια, τα οποία δε θα μπορούσαν να εξοφληθούν, διότι δεν αντιστοιχούσαν στις πραγματικές οικονομικές δυνατότητες των δανειοληπτών. Το φαινόμενο αυτό συναντήθηκε από την κουλτούρα του αλόγιστου καταναλωτισμού, του νεοπλουτισμού και της ατομικής επιτυχίας.

«Κεραμίδα που θα πέσει στα κεφάλια τους»

Έχουμε βρεθεί αντιμέτωπες με καταστάσεις που αφορούν το στεγαστικό ζήτημα (εξώσεις, αυτομειώσεις, εκκενώσεις καταλήψεων κ.α.) και σε κάθε περίπτωση μας αφορά. Η πρόσφατη επίσπευση των πλειστηριασμών για επαγγελματικά και καταναλωτικά δάνεια προκύπτει από την ανάγκη των τραπεζών να εισπράξουν τα χρήματά τους, σε μία εποχή που η αντικειμενική αξία της κατοικίας έχει μειωθεί και ακόμη και η κατάσχεση ενός σπιτιού δεν αρκεί για την αποπληρωμή του δανείου. Με τον ίδιο τρόπο, λαμβάνει χώρα και ένας έμμεσος εκβιασμός για την υποχρεωτική ρύθμιση των οφειλών από στεγαστικά δάνεια πρώτης κατοικίας, πάντοτε για την εξασφάλιση των τραπεζικών συμφερόντων και με πρόσχημα τη βοήθεια των «αδύναμων» στρωμάτων.

Θεωρούμε ότι οι κινητοποιήσεις που εναντιώνονται στους επικείμενους πλειστηριασμούς αποτελούν μια ευκαιρία να συναντηθούμε με κόσμο που έχει αγωνιστική διάθεση, έξω από λογικές ανάθεσης και κομματικούς μηχανισμούς, με τους τελευταίους να στοχεύουν στην ανάδειξη της δικής τους κομματικής ατζέντας και την ανάληψη εξουσίας, χωρίς να επιδιώκουν μια ριζική κοινωνική αλλαγή.

Εκτός από την παρουσία κομματικών μηχανισμών βρίσκουμε προβληματική την απουσία κοινότητας αγώνα των ατόμων πέρα και έξω από τον χώρο των δικαστηρίων. Επίσης, δεν είμαστε σίγουρες ότι μπορούμε να συνταχθούμε άκριτα με οποιονδήποτε συμμετέχει στις κινητοποιήσεις, γιατί διαχωρίζουμε τη θέση μας από ατομικιστικές και φασιστικές αντιλήψεις και από τις λογικές του ανταγωνισμού και του κέρδους.

Πρέπει να είμαστε ξεκάθαρες, ότι δεν επιθυμούμε την επιστροφή σε «περασμένα μεγαλεία» και δεν είναι στόχος μας να επιστρέψουμε στη φούσκα των δεκαετιών '80-'90, αλλά να θέσουμε βάσεις για μια ικανοποιητική και σύμφωνα με τις ανάγκες μας ζωή τώρα και στο μέλλον.

Έχουμε συνείδηση της θέσης μας και χτίζουμε τα δικά μας θεμέλια με συλλογικούς αγώνες.

Όσο οι ανάγκες μας είναι εμπορεύματα, θα διεκδικούμε συλλογικά την ικανοποίησή τους.

Ενάντια στην κοινωνία των εμπορευμάτων και τη λογική της ανάθεσης.

Ανοιχτή Συνέλευση Αγώνα Άνω Πόλης

ανοιχτή συνέλευση κάθε Τρίτη στις 21.00, Πλ. Κουλέ-Καφέ

anopoli.espivblogs.net | anopoli@espiv.net

